

hævet siden 1953. Det er således sket ved lov af 25. februar 1953 i forbindelse med ophævelse af reglerne om adgang til anbringelse på tvangsarbejdsanstalt i henhold til bestemmelser i §§ 207, 218, 312-14, 318-20 og 321 samt ved en lov af 9. december 1957, hvorved man ophævede de valgretsfortabende virkninger i henhold til visse af bestemmelserne i §§ 306-07.

Tilbage er endnu tab af valgret på grund af modtaget kommunehjælp i henhold til bestemmelserne i forsorgslovens §§ 48, 206, 305 og 310-311 samt efter en række af de tilbageværende bestemmelser herom i §§ 306-07, 312-14 og 321.“

Til belysning af det omfang, hvori de nævnte bestemmelser anvendes, henvises i bemærkningerne til, at „antallet af personer, der havde modtaget kommunehjælp med tab af valgret og valgbarhed, herunder egentlig fattighjælp, i finansåret 1957-58 udgjorde 4 500, mens der i løbet af samme finansår blev ydet kommunehjælp uden tab af valgret til i alt 81 400 personer.

Den skete ophævelse af bestemmelserne er begrundet i disse forhold og må endvidere anses for en naturlig konsekvens såvel af den principielle ophævelse af tilbagebetalingspligten som af de herskende resocialiseringsbestræbelser.“

Det er i loven pålagt det offentlige i forbindelse med ansøgninger om ydelse af hjælp til underhold m. v. at være opmærksom på mulighederne for og i givet fald at yde den hjælpsøgende bistand med henblik på *opnåelse af erhvervsmæssig beskæftigelse* eller med henblik på *at udvikle eller genoprette erhvervsevnen*. I sidstnævnte henseende tænkes bl. a. på de muligheder, revalideringslovgivningen anviser.

Bestemmelserne er udtryk for den opfattelse, at det er overordentlig vigtigt at opbygge en forsorgslov ikke blot på den betragtning, at det offentlige har pligt til at sørge for hjælp til underhold og til kur og pleje til medborgere, der ikke kan sørge for sig selv eller gennem socialforsikringen kan opnå den fornødne hjælp, men også på den betragtning, at passive hjælpeforanstaltninger ikke i sig selv kan anses for tilstrækkelige eller tilfredsstillende, hverken for den enkelte eller set fra et samfundsmæssigt synspunkt.

Loven ophæver de hidtil gældende bestemmelser om *forsørgelsesstedet* som selvstændigt kommunebegreb, hvilket medfører en væsentlig *administrativ forenkling*. De opgaver, som forsørgelsesstedet har haft, er herefter overdraget enten til den faktiske opholdskommune eller til staten, hvorved bemærkes,